

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 10. listopada 2021.

[Multimedia]

Vjera nije trgovina nego sebedarje u slobodi i ljubavi

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnja nam liturgija stavlja pred oči susret između Isusa i nekog čovjeka koji je „imaše velik imetak“ (*Mk* 10, 22) i koji je zapamćen u povijesti kao „bogati mladić“ (usp. *Mt* 19, 20-22). Ne znamo mu ime. U stvarnosti, današnje Evanđelje za njega kaže da je „netko“, ne spominjući mu dob i ime, sugerirajući da se svi možemo vidjeti u tom čovjeku, kao u nekome zrcalu. Njegov susret s Isusom omogućuje nam da izvršimo pravi i iskreni *ispit vjere*. Čitajući to, vršim ispit moje vjere.

Taj „netko“ zapodijeva razgovor *pitanjem*: „Što mi je činiti da baštinim život vječni?“ (r. 17). Zamijetimo glagole koje upotrebljava: *morati činiti* – *da bih imao*. To je njegova religioznost: neko „morati“, neko činiti da bih imao; „činim nešto da dobijem ono što mi treba“. Ali to je trgovački odnos s Bogom, neko *do ut des*. Vjera, međutim, nije hladan i mehanički obred, „moram-činim-dobivam“. To je pitanje slobode i ljubavi. Vjera je pitanje slobode, to je pitanje ljubavi. Evo prvog ispita: što je za mene vjera? Ako je to prvenstveno neko moranje i valuta razmjene, na krivom smo putu, zato što je spasenje *dar*, a ne dužnost, besplatno je i ne može se kupiti. Prvo što trebamo učiniti jest osloboditi se trgovačke i mehaničke vjere koja insinuirala lažnu sliku Boga računovođe, Boga kontrolora, a ne oca. A mnogo puta u životu možemo imati taj „trgovački“ odnos vjere: ja činim ovo da mi Bog da ono.

Isus – u drugom dijelu – pomaže tom *nekome* pokazujući mu pravo Božje lice. Naime – kaže se u tekstu – „pogleda ga“ i „zavoli“ (r. 21): to je Bog! Evo gdje se vjera uvijek iznova rađa: ne iz neke

dužnosti, ne iz nečega što treba učiniti ili platiti, već iz *pogleda* ljubavi koji prihvaća. Tako kršćanski život postaje lijep, ako se ne temelji na našim sposobnostima i našim planovima, već na Božjem pogledu. Je li tvoja, je li moja vjera umorna? Želiš li je osnažiti? Traži Božji pogled: klanjaj se, pomiri se s Bogom u ispovijedi, stani pred Raspetoga. Ukratko, dopusti mu da te On voli. To je početak vjere: pustiti da nas ljubi On, koji je otac.

Nakon pitanja i pogleda slijedi – i to je treći i posljednji dio – Isusov *poziv*, koji glasi: „Jedno ti nedostaje!“. Što je to nedostajalo tom bogatašu? Dar, besplatnost: „Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima“ (r. 21). To je ono što možda i nama nedostaje. Često činimo ono najmanje potrebno, dok nas Isus poziva da činimo što je više moguće. Koliko puta se zadovoljavamo dužnostima – propisima, pokojom molitvom i mnogim takvim stvarima – dok Bog, koji nam daje život, traži od nas polete života! U današnjem se Evanđelju jasno vidi taj prijelaz s dužnosti na dar. Isus na početku podsjeća na zapovijedi: „Ne ubij, ne učini preljuba, ne ukradi...“ i tako redom (r. 19) i dolazi do pozitivnog prijedloga: „Idi, prodaj, podaj, idi za mnom!“ (usp. r. 21). Vjera se ne može ograničiti na neka „ne“, jer je kršćanski život jedno „da“, „da“ ljubavi.

Draga braćo i sestre, vjera bez dara, vjera bez besplatnosti nepotpuna je vjera, to je slaba, krhka vjera. Mogli bismo je usporediti s bogatim i hranjivim jelom koje je, međutim, bez okusa, ili s dobro odigranom utakmicom, ali bez golova: ne, to ne ide, nedostaje „sol“. Vjera bez dara, bez besplatnosti, bez djelâ ljubavi na kraju čovjeka čini tužnima: baš poput ovog čovjeka koji se, čak i nakon što ga je s ljubavlju pogledao sâm Isus, vratio kući „žalostan“ i „smrknut“ (r. 22). Danas se možemo zapitati: „Gdje je moja vjera? Živim li je još uvijek nekako mehanički, kao odnos dužnosti ili interesa s Bogom? Sjetim li se jačati je tako da dopustim Isusu da me pogleda i zavoli?“ Pustiti Isusu da me gleda i ljubi; pustiti da nas Isus gleda, da nas ljubi. „I privučen Njime, odgovaram li s besplatnošću, s velikodušnošću, svim srcem?“

Neka Djeвица Marija, koja je Bogu rekla potpuni „da“, jedan „da“ bez „ali“ – nije lako reći „da“ bez „ali“, ali Djeвица je učinila tako, „da“ bez „ali“ – dadne iskusiti ljepotu života kao dara.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

i danas mi je radost objaviti proglašenje novih blaženika. U Napulju je jučer proglašena blaženom Maria Lorenza (Marija Lovorka) Longo, supruga i majka koja je živjela u šesnaestom stoljeću. Ostavši udovica, osnovala je u Napulju Bolnicu za neizlječive i Kapucinske klarise. Ta žena velike vjere i intenzivnog molitvenog života, potpuno se razdala za potrebe siromaha i onih koji pate. U Tropei, u Kalabrij, danas je pak proglašen blaženim don Francesco Mottola, utemeljitelj oblatâ i oblatkinjâ Presvetoga Srca, koji je umro 1969. godine. Taj revan župnik i neumoran navjesticatelj evanđelja, bio je uzoran svjedok svećeništva življenog u milosrđu i kontemplaciji. Pljesak za nove

blaženike!

Danas se, u povodu Svjetskog dana mentalnog zdravlja, želim spomenuti braće i sestara koji boluju od mentalnih poremećaja, kao i žrtava, a to su često mladi, samoubojstava. Molimo za njih i njihove obitelji kako ne bi bili ostavljeni sami ili bili diskriminirani, nego prihvaćeni i podržani.

Pozdravljam sve vas, Rimljane i hodočasnike iz raznih zemalja: obitelji, skupine, udruge i pojedine vjernike. Posebno pozdravljam vjernike iz Bussolenga i Novolija; krizmanike iz Župe Uskrsnuća u Rimu i Zadruga Sole iz Corbette. Vidim i da ima i onih iz Montelle, pozdravljam i njih... Sa slikom sestre Bernardice. Molimo za brzu kanonizaciju.

Svima želim ugodnu nedjelju. I, molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!